

Rood = Ardy

Blauw = Claudia

Dag 1 - 5 september 2008

Ondanks dat we ruim op tijd hebben ingepakt, is het ons weer niet gelukt om het huis geordend achter te laten. Het was de bedoeling om om 3.15 uur bij Cor te zijn, maar we hebben ons verslapen! Voor de rest het standaard riedeltje; naar schiphol rijden, inchecken, parfum kopen, parfum bij de wachtruimte van de gate laten staan (het is de bedoeling dat u hier snel overeen leest). Goede vlucht naar Parijs, overstappen, parfum kopen (ja, opnieuw) en na lang wachten bij de gate, vliegen naar Antannarivo (Tana). Dankzij moderne elektronica on board gaat de vlucht voorspoedig. Alleen de laatste paar uurtjes krijgt Claudia last van haar reisziekte.

Het begint goed; we hebben ons verslapen. We hebben welgeteld een kwartier om ons om te kleden, de laatste dingen te pakken en naar mijn vader te rijden. Dat gaat dus niet lukken, 10 minuten te laat zijn we zover. Op naar schiphol. Ik vind het superjammer om afscheid te nemen van mijn vader. Had het erg leuk gevonden als mijn ouders dit jaar ook weer mee waren gegaan. Op schiphol loopt alles gesmeerd en lekker snel door. Voor we het weten, zitten we op Charles de Galulle en ook daar zijn we weer snel weg. Alles loopt eigenlijk prima. Na een uur of vier vliegen begint wel weer mijn "buikpijnellende", maar ja dat schijnt er nou eenmaal bij te horen. Het laatste uur het ik het echt slecht en wordt het echt uitzingen.

Eenmaal geland op Tana blijkt dat we metaan al aan ontwikkelingshulp doen. D.m.v. een onvrijwillige donatie van 65 euro voor een stempel hebben dankzij ons in totaal acht mensen een drukke baan met het controleren van onze paspoorten. We worden opgevangen door Frank van Sawadee Reizen. Hij brengt ons direct naar het hotel wat maar zo'n 5 minuten van het vliegveld ligt. Een goed hotel met goede kamers en dat is na zo'n lange dag erg prettig!

Op Malagaxy airport doen we er een uur over om een visum te halen en paspoort te laten checken, ik ben het nu wel zat. Gelukkig zijn we binnen een paar minuten in ons hotel. Onze reisleader, Frank, verspilt gelukkig geen tijd. We kunnen snel naar onze kamers om te slapen. Na 20 uur om the road ben ik daar ook wel aan toe.

Dag 2 – 6 september 2008

Vanochtend weer op tijd op, na een niet al te lange nacht. Ik heb het zwaar. Bij het ontbijt staat de beloofde jam, bleeh. We gaan op weg. We doen eerst in Antananarivo boodschappen. De reisleader adviseert ons hier te halen wat we nodig hebben. Zelf haalt hij 60 flessen water voor de groep. Dat zegt volgens mij wat over wat we onderweg NIET kunnen verwachten. We doorkruisen de drukke hoofdstad, die bestaat uit allerlei eilandjes op de heuvels met daarop huizen en ertussenin rijstvelden. De huizen zijn niet goed onderhouden, zoals je dat zo vaak ziet, maar ze zijn wel prachtig. De mensen zijn vriendelijk en hebben een Aziatische uitstraling. De wegen, stenen en het stof zijn rood gekleurd. Het rode eiland doet zijn naam eer aan. Hoewel ik het allemaal wil zien, lukt het me al snel niet meer om mijn ogen open te houden.

Ik ben vanochtend redelijk fris opgestaan om te beginnen aan de rondreis. Tijdens het ontbijt wisselen we bij de hoteleigenaar Euro's voor Ariarys. Ze heeft gewoon een plastic tas vol van dat spul op tafel liggen. We verlaten Tana en rijden richting het Perinet reservaat. Aan de rand van Tana stoppen we bij een supermarkt om water en lunchartikelen in te slaan. We vervolgend de weg langs vele huisjes, kraampjes en stalletjes. Waar "verse" producten, zoals vlees, fis en fruit in de zon liggen om te wisselen van eigenaar. In verband met twee keer pech aan onze bus belt Frank naar het organisatiebureau om zijn ongenoegen te uiten. Terwijl wij een biologisch centrum bezoeken komt de nieuwe bus al aangereden waar we de reis mee gaan vervolgen, maar eerst nog beestjes kijken.

In de middag komen we aan bij een biologisch centrum. Hier zien we zeer veel verschillende kameleons, gekko's kikkers en vlinders. Hoewel ze hier in gevangenschap leven is het toch erg bijzonder. De groep wordt opgedeeld in tweeën, met een groepje van 9 personen worden we rondgeleid. De gids haalt alle beesten uit hun kooien en we krijgen alle tijd om foto's te maken. Dat lukt je in Emmen niet. Zeker omdat deze beesten in het wild niet altijd makkelijk te spotten te zijn, is dit een mooie kans. Na afloop genieten we van een heerlijke picknick.

Onder leiding van een gids lopen we door en langs diverse kooien, waarbij de meest bijzondere Fauna van Madagascar zoals Gekko's en Kameleons etc. te zien (en te fotograferen) is. Bij terugkomst bij de bus staat Frank al klaar met de lunch. Goed geregeld!

We gaan verder met de bus, maar hier krijg ik weinig van mee. De afgelopen week eist zijn tol; ik ben erg moe. We komen aan bij het Perinet reservaat. Aan de overkant van het regenwoudpark, staan onze charmante bungalows tegen de heuvels. Geweldig! Even een hazenslaapje, maar plots roept Ardy me. Er zitten bruine Lemuren in de boom voor ons huisje. Super om te zien, wat schatjes. Onze eerst Lemuren, er volgen er vast nog veel. Na het welkomstwoord van Frank en het avondeten gaat we op tijd naar bed. Morgen weer een bijzondere dag te gaan.

Hierna vertrekken we naar Perinet waar we verblijven in mooie puntvormige lodges. Erg sfeervol! Voor onze lodge klimmen een paar Lemuren in een boom. Dit belooft veel goeds voor de komende dagen. Voor het eten krijgen we nog een briefing van Frank. We moeten morgen vroeg op, dus we maken het niet te laat.

Dag 3 – 7 september 2008

Na een mager ontbijt gaan we naar het naast gelegen N.P. Perinet. We komen voor de Indri-Indri, de grootste Lemuren van Madagascar. Onder leiding van een heel vriendelijke en rustige Engelsprekende gids lopen we door het park. Na wat uileg over het park en het laten zien van diverse kleine dieren zoals boomkijkers en kameleons, horen we de lokroep van de Indri. Het is een ongelooflijk kabaal en het wel wat weg van het geluid van een formule 1 race. Onze gids leidt ons hun kant op. Na een dikke 15 minuten staan we oog in oog met ze. Een onbeschrijfelijk moment! Deze beesten zijn wel wild, maar al gewend aan toeristen. Dus ze blijven rustig zitten wat onze foto's ten goede komt. Aangezien we niet de enigen zijn het park zijn, komen er meer gidsten met aanhang om de zeer luide lokroep van onze groep Indri's af, zodat we op een gegeven moment met zo'n 50 mensen onder een groep halfapen staan. Beetje jammer, maar wel begrijpelijk. Iedereen wil natuurlijk die beesten zien.

Vanochtend om 6 uur op. We gaan het Perinet park bezoeken. De groep wordt in tweeën opgesplitst en we gaan op pad. De wandeling gaat door een regenwoud vol met bijzondere vegetatie, maar al snel zien we in de toppen een Sifaka. Deze halfaap is de familie van de grootste Lemuur; de Indri. Op de grond kan hij zich moeilijk voorbewegen, maar in de toppen van de bomen zwiept hij van tak naar tak. We vervolgen onze wandeling. Onze gids weet veel te vertellen, maar ik ben nu toch wel heel nieuwsgierig naar de Indri. Een plots zitten ze daar hoog in de Canopy's. Deze grote apen zijn prachtig om te zien. Heel relaxed eten ze hun blaadjes en verplaatsen ze zich door de toppen. Tot ze ineens wat met elkaar te bespreken hebben. Een oorverdovend geklets, dat op dolfinengeluiden lijkt, maar dan met het volume van een formule 1 wagen. Nou ik ben onder de indruk. Nog lange tijd hebben we de mogelijkheid om ze te fotograferen, filmen en van ze te genieten. Na een tijdje gaan we verder en zien we nog een familie. De moeder met jong zijn aandoenlijk. Na een dikke vier uur wandelen struinen en genieten zit het erop. We gaan terug voor de lunch.

Na de lunch vertrekken we naar Vakona Lodge. Dit is een luxe gastenverblijf/ bungalowpark waar een oude krokodillenfarm en een Lemureneiland zijn. Op dit eiland zijn Lemuren uigezet, die als huisdier gehouden zijn. We lopen eerste een rondje om het krokodillenmeer en langs en paar kooien met o.a. vogels en schildpadden. Ook wordt er een "ranger" een Boa bruut van een tak gerukt om aan ons geshowd te worden. Ik maak een grapje dat hij die slang bij een toerist om de nek moet hangen en prompt duwt hij dat beest in mijn handen. Als ie vervolgens via mijn mouw onder mijn t-shirt wil kruiken, smeek ik de "ranger" om de Boa weer terug te nemen! Held!

Na de lunch gaan we naar een groot resort Vakona lodge waar een voormalig krokodillenfarm is. Onderweg zien we hoe de mensen hier leven. Hoewel deze mensen niet veel bezitten, zie ik geen schrijnende armoede. De mensen zijn vriendelijk en hebben een voor ons bijzondere manier van leven. Het is leuk om de kolossale krokodillen stil te zien liggen wachtend op een prooi. Naast de krokodillen zijn er diverse andere beesten waaronder de Fossa, het grootste en enige roofdier van Madagascar. De natuur is mooi en het is een leuke wandeling.

Na de krokofarm rijden we een klein stukje terug naar het Lemureneiland. Met gammele kano's maken we de "reusachtige" overtocht (5m). De halapen waten ons al op en ze blijken zeer fotogeniek. Dit is dan ook de uigelezen kans om de meest verschillende exemplaren op de foto en film te zetten.

Daarna gaan we naar Lemureneiland. We worden met wiebelkano's over gevaren en daar wacht een welkomstcomité. We krijgen alle kans om de Black & White Ruffed Lemur, Diadeem Sifaka, Bamboe Lemuur en Bruine Lemuren uitgebreid op de foto te zetten. De voromalige huisdieren, die ook nog worden gevoederd leveren mooie plaatjes op. Natuurlijk voelt het niet echt en neigt dit naar dierentuinaferelen, maar leuk is het wel. En per slot van rekening maak je het in Nederlandse dierentuin niet mee, dat er Lemuren op je springen.

Het begin van de avond hebben we de mogelijkheid om nog een nachtwandeling te doen. We hebben er niet zo'n zin in en willen even lekker genieten van wat tijd voor onszelf. Voordat de groep terugkomt, bestellen we ook ons eten, zodat we tegelijk kunnen eten. Vanavond hebben we Zebu Te Pan uitgekozen; erg lekker. Daarnaast hebben we goed entertainment. Grank kan leuk vertellen over al zijn avonturen. Rond een uur of half elk en enkele rum Vanille laten, voor Ardy en Frank, worden we toch vriendelijk verzocht om onze heil ergens anders te zoeken. We gaan maar naar bed.

Na deze hilarische ontmoeting rijden we weer naar onze lodge terug om te eten en vroeg naar bed te gaan. We raken gezellig aan de praat met Frank en de rum met Vanille smaak heeft ook effect, dus wordt het "iets" later.

Dag 4 – 8 september 2008

Weer vroeg op. Vandaag hebben we een lange busrit voor de boeg. Weer gaat het me moeilijk af om wakker te blijven, maar wat ik onderweg zie, is bijzonder. We stoppen in het plaatsje Ambtolampy om te lunchen. Daarna gaan we verder, naar Antsirabe. Als de bus daar aankomt, staat een hele delegatie op ons te wachten. Pous-Pous rijders willen dat we ons aan ze verbinden. Verkopers bieden ons voornamelijk rotzooi aan. Het hotel is super. Dit zijn we niet gewend. Een grote kamer met een bad en ook warm water. Na aankomst gaan we gelijk de staan in naar de markt. We kiezen een pous-pous waarmee je zou verwachten verlost te zijn van de verkopers. Niets is minder waar, ze rennen gewoon met je mee. De etenswarenmarkt is een kakofonie van kleuren, geuren en mensen. Leuk om te zien. De kledingmarkt is handig, want daar scoren we nog wat dingen die we vergeten zijn. Daarna gaan we nog mailen en uit eten. Helaas is het eten niet echt bijzonder. Ardy duikt nog in bad en ik kan al snel mijn ogen niet meer open houden. Het is genoeg voor vandaag.

Vandaag een reisdag naar Antsirabe. We zien onderweg veel baksteenbakkerijen en terrasvormige rijstvelden. De grond wordt steeds meer terra-rood en ook de bouwstijl van de huisjes verandert. Onderweg stoppen we nog om blikken speelgoed te kopen (gemaakt van afval) en lunchen we in Ambtolampy. In de namiddag arriveren we in Antsirabe en meteen is mij duidelijk waarom dit de stand van de pous-pous is. Overal zie je die tweewielige karretjes, die getrokken worden door tengere Malagasi. Wij besluiten er ook gebruik van te maak en ik "onderhandel" met twee van die gasten. Natuurlijk betaal ik teveel, maar ik kan er wel om lachen. We stappen uit bij de markt en vanuit alle hoeken komen de bedelaars en verkopers op je af. De markt is zoals vele markten in de dit soort landen; het vlees ligt open en bloot naast de manden vol met levende kippen en de geur is niet te harden. Op de kledingmarkt kopen we nog een korte broek en een heuptasje voor Claudia. Zij heeft het erg moeilijk met de bedelaars en het is ook best triest om te zien. Als er een zwaar verwaarloosde moeder met kind bij ons een paar lelijke kettingen probeert te slijten, besluiten we wat van haar te kopen. Voor ons gevoel helpen haar dan toch, zonder het bedelen te stimuleren. Na het bezoeken van een internetcafé gaan we eten bij een niet zo denderende Chinees. Daarna gaan we vroeg terug naar ons vrij luxe hotel. Ik neem nog een bad en Claudia ligt al snel te slapen

Dag 5 – 9 september 2008

Vandaag maken we tripje naar Lac Tritriva, een kratermeer zo'n 20 km van Antsirabe. We worden opgewacht door een peloton souvenir verkopers, die allerlei fossielen e.d. nogal opdringerig proberen te slijten. Zelfs als we en wandeling om het meer maken, blijven ze ons achtervolgen. Lac Tritriva is wel mooi, maar niet echt bijzonder. Na de bezichtiging gaan we bergafwaarts wandelen langs enkele dorpjes en over het platteland. De bus fungeert als bezemwagen. De bevolking hier vindt ons nog bijzonderder dan wij hen. Het maken van foto's is dan ook geen nkel probleem. Ze voelen zich zelfs vereerd en gaan er zelfs voor poseren. We worden zelfs uitgenodigd om hun huis van binnen te bekijken en we gaan graag op het aanbod in. Een oud vrouwtje laat ons trots haar zwart geblakerde keuken zien en vervolgens haar woon/slaapkamer. Het is allemaal erg primitief, maar de mensen zijn wel trots op wat ze hebben. Als we een andere ruimte binnengaan, zien we een heel oud vrouwtje op bed liggen. Het de grootmoeder van de familie en ze is erg ziek. Mijn hart en maag draaien om bij het zien van deze trieste situatie. Ik geef dan ook maar een paar Ariarys. Met best wel een rotgevoel lopen we verder.

Onderweg begroeten we de een na de andere Malagasi en ze willen allemaal dat je een foto van ze maakt. We krijgen zelfs het verzoek om een familiefoto te maken en deze dan naar hun te sturen. We beloven dat we dat zullen doen en als we hun adres krijgen, worden we uitgenodigd om volgende week bij de "omwenteling" van hun overleden familieleden aanwezig te zijn. Helaas is niet mogelijk maar ik voel me wel vereerd. Na zo'n 10 km wandelen, springen we in de bus en rijden we naar Antsirabe.

Vandaag rijden we naar Lac Tritriva, een kratermeer. Ook hier worden we opgewacht door verkopers. We maken een wandeling van een uur rond het meer, redelijk pittig door enkele steile klifs en dalen. Na afloop kunnen we teruglopen richting Antsirabe. Dit staat niet in het programma, maar het schijnt erg leuk te zijn. De drie uur durende wandeling (10-12km) is zeer bijzonder. We lopen door het platteland van dorpje naar dorpje. Mensen nodigen ons bij hun thuis uit en laten hun woning zien. Ze komen allemaal naar buiten om die 'strangers' (vazaha) te zien. De malagasy poseren graag voor onze camera's en de kinderen lopen joelend hele stukken met ons mee. Een school en kerkje worden ons getoond en mensen vragen of we ze willen fotograferen. Daarna komt de vraag of we ze 'hun' foto willen opsturen. Pen en papier worden gezocht en wij hebben er een opdracht bij. Ik doe het met liefde, deze mensen zijn zo lief. Ze hebben mijn hart definitief gestolen!

Na de lunch gaan we even relaxen in het hotel/ We gaan allebei lekker poedelen (nu kan het nog) en nemen een massage voor zo'n € 4 voor 40 minuten. In de namiddag bekijken we nog het Frans-koloniale "Hotel des thermes" en het station. We zien heel veel details in de bouwstijl die overeenkomen met de stijl van ons huis. We maken nog wat lol met de pous-pous, ontdekken een Chocolaterie (tot Claudia's geluk) en gaan eten bij een klein restaurant. Er is hier verder 's avonds niet veel te beleven en daarom zijn we weer vroeg in het hotel.

Na de wandeling zijn mijn benen goed moe. We lunchen en genieten daarna van een middagje niets. Hoewel de massages niet goedkoop zijn ;) (4 euro pp 45 min.)nemen we het er toch van. 's Avonds bekijken we nog een koloniaal hotel en een station en gaan we uit eten. Het tentje lijkt niets, maar het eten is super. We gaan weer op tijd naar de kamer. Antsirabe is 's avonds veilig, maar er is als het donker is niet veel meer te beleven.

Dag 6 – 10 september 2008

Na een lekkere lange nacht staan we niet al te vroeg op. Frank heeft geregeld dat we vandaag een herbegraving mogen bijwonen. Na een stoffige rit over bijna onbegaanbare "wegen", komen we na zo'n 1,5 uur rijden aan bij een graftombe waar zich al veel mensen verzameld hebben. Frank laat zich door zijn connectie voorstellen aan de vertegenwoordiger van de familie. Deze zegt zeer vereerd te zijn met de komst van ons "Fazaha's". Na overleg over de grootte van het cadeau (€ 25) worden we voorgesteld aan de doden. Er liggen 24 volwassenen en 2 kinderlijken, gewikkeld in witte doeken, keurig op een rij. Ik voel me niet helemaal op mijn gemak, maar de mensen zijn heel relaxed en lachten ons continue toe. Ook foto's maken is geen probleem, ze vinden het een grote eer om gefotografeerd te worden. Er komen zelfs hele families op ons af om samen op de foto te mogen. We mogen later het resultaat op onze displays laten zien en de mensen hebben de grootste lol. Wij ook! We worden gevraagd om de tombe van binnen te bekijken. Ik heb er een beetje een dubbel gevoel bij, maar ik wil het toch zien. Eenmaal binnen blijken de (nu dus niet aanwezige) lijken in diverse bedstee's te liggen. Als we weer buiten zijn, horen we in de verte de fanfare vanuit het dorp aankomen. Ik ren een stuk vooruit om in een bocht langs de weg mooie plaatsjes te kunnen schieten. Als de muziekband met gevolg bij de tombe aankomt, beginnen heel veel mensen te dansen. Plotseling zie ik Claudia ook in de menigte mee doen en maak daar snel een paar foto's en filmpjes van. Na nog een korte toespraak van de familieoudste laten we het feest achter ons.

Vanochtend mogen we uitslapen, maar staan toch niet al te laat op (7.30) om de dag relaxed te beginnen. Om 9.00 uur vertrekken we de bergen in om een feest van de omwenteling (herbegravenis) bij te wonen. Dit is een feest waarop eens in de vijf jaar alle doden van een familie uit hun graf worden gehaald en er uitbundig feest wordt gevierd. Dit is een van de bijzonderheden van deze streek en wij mogen dit gelukkig meemaken. Aangekomen bij het eerste feest blijkt het nog zeker 2 uur te duren voor de lichamen tevoorschijn worden gehaald. Daarom rijden we verder en dat blijkt later in ons voordeel. We stuiteren en 'stoffen' steeds verder 'off the road' en belanden op een plek waar ze zowat nooit vreemdelingen/vazaha zien. Frank vraagt toestemming aan de vertegenwoordiger van de familie of we deel mogen nemen aan het feest. Dit is goed, ze zijn zelfs zeer vereerd dat wij aan hun feest deel willen nemen. We zien een boel mensen rondom een open plek staan. Hier liggen de kadavers (zoals ze dat hier noemen) in doeken gewikkeld. Er is niets macabers aan, maar het maakt wel indruk. Een groepsgenoot krijgt zelfs een babylijkje in de handen gedruwd. Het is een groot feest met zo'n 200 mensen en tientallen eetkraampjes. De mensen vragen constant of we foto's van ze willen maken en ze bedanken ons als we dat doen. Het is een hele eer als de 'vazaha' een foto van jou wil maken. Dat we later de helft van de familiekielkjes weer verwijderen weten ze niet. We nemen later nog een kijkje in de graftombe wat me niet zo kan bekoren. Het is er vooral donker. Na enige tijd arriveert de fanfare en beginnen de mensen te swingen. Niet lang daarna sta ik er tussen te dansen samen met Peter. Twee blanken die zo stijfjes dansen tussen al die normale mensen is aanstekelijk voor de lachspieren, maar we maken wel plezier. Vervolgens gaan we terug naar de stad, een zeer bijzonder ervaring rijker! Geweldig!

We vertrekken we weer naar het hotel. Na een snelle uitcheck en een hapje eten rijden we richting Ambositra. Eenmaal aangekomen checken we ons in bij een sfeerful bungalowparadijs. We verkennen nog even de stad, kopen wat souvenirs en blijven pakken in een bar. Na een gezellig etentje, rijd we weer naar het bungalowpark. Dit was een bijzondere onvergetelijke dag. Wat een mooie ervaring.

Na de lunch rijden we verder naar Ambositra. Het dorp van de houtnijverheid heeft vele ateliers en winkels. We kopen een paar dingen en gaan daarna borrelen in de kroeg. We eten gezamenlijk en gaan daarna de kooi in.

Dag 7 – 11 september 2008

Vandaag een reisdag naar het regen/nevelwoud van Ranomavana. Claudia zit niet lekker in haar vel en de beroerde plekken in de bus vandaag doen ook niet veel goeds. Na een koffiestop in een of ander stadje rijden we door tot aan een mooi uitzichtpunt om te lunchten. Frank heeft weer van alles ingekocht en het is weer lekker smikkelen. Het overgebleven brood wordt aan de toegesnelde kinderen gegeven. Als we in de buurt van Ranomavana zijn, lopen we nog een stuk langs een rotspartij met watervallen. Het valt me op dat de jungle hier heel anders is dan bij Perinet. Gelukkig. Onze bungalows zijn erg knus. In de travelguide van Brat staat dat ze nogal gehorig zijn. Ook de bediening staat hierin als "traag" beschreven. Beide kloppen.

Vandaag rijden we naar Ranomofana. Onderweg stoppen we in een dorpje waar we nog een marktje bezoeken. Ik heb vannacht slecht geslapen en heb niet zo mijn dag. Ben gewoon niet zo fit. Ik heb dus ook niet zo veel zin om wat te doen. Gelukkig hebben we een reisdag. We lunchen nog bij een uitkijkpunt waar het echt prachtig is. We maken de mensen daar nog erg gelukkig met het brood dat over is. Onderweg zien we het landschap drastisch veranderen. Van een droog rood gesteente landschap wordt het heel vochtig en groen. In Ranomofana logeren we in leuke bungalows aan de rivier. Het avondeten is niet bijzonder en de bediening is erg langzaam. Maar goed, we hebben wat gegeten.

Dag 8 – 12 september 2008

Vandaag maken we een rondwandeling door het Ranomafana N.P. Onder leiding van een zeer enthousiaste gids en dito "trackers" (jongens die vooruit door de jungle lopen om de beesten op te sporen) maken we een indrukwekkend prachtige wandeling waarbij we zeven verschillende soorten lemuren zien. Ook Claudia kan de wandeling goed doen en volgens mij geniet ze ook met volle teugen. Gelukkig hebben wij voor de "mora mora" groep gekozen. De snelle groep heeft namelijk veel minder gezien. Terug bij de bungalows blijkt het eten bestellen weer een ramp. We moeten meer dan een uur op onze lunch wachten. We bestellen ook maar vast voor na de "nocturne" wandeling ons avondeten, zodat we dat misschien wel op tijd krijgen.

Vanochtend gaan we wandelen in het Nationale Park Ranomafana. Het is een stevige wandeling van 4,5 uur met veel stijgen en dalen. Gelukkig zijn er genoeg momenten waarop we stil staan om lemuren te bekijken. We zien er 6 van de 7 soorten daglemuren. Verder hebben we 2 slapende nachtzwaluwen, een leaftailed gekko, parende vlinders, een kleine gekko, en een paradise fly catcher gezien. Een wandeling die zeker de moeite waard is. De middag wachten we voornamelijk op het eten en luieren we wat.

Rond 17.00 uur vertrekken we weer naar het park om te beginnen aan de nachtwandeling. We lopen via een goed aangelegd pad richting het uitzichtpunt. We zien veel beesten waaronder de muislemuur en de civetkat. Deze worden wel gelokt met voer, maar het geeft ons mooi de gelegenheid om ze te fotograferen. Ook zien we op de terugweg nog wel (niet gelokte) beestjes zoals kikkers, kameleons en zelfs in de bosjes liggende nachtzwaluwen. Deze zijn zeer moeilijk te spotten en zelfs onze (toch al zeer enthousiaste) gidsen kunnen hun geluk niet op. Bij terugkomst in ons lodge-park staat aan de andere kant van de rivier de jungle in de fik. Aangezien niemand in paniek is en het water een barrière vormt, maken wij ons dan ook maar niet zo druk. Het eten is op tijd!

Vanavond gaan we weer het park in voor een nachtwandeling (nocturnal). Weer een geklim en geklauter. Als we boven zijn, zien we een civetkat, diverse muislemuren, kameleons en kikkers. Vooral de muislemuren vind ik erg leuk. Ze zijn heel klein en springen heel snel door de bomen. Het is allemaal best leuk, maar moeilijk te fotograferen. Maar het gaat natuurlijk om de ervaring. Inmiddels weer terug bij het hotel wachten we weer op ons eten. Een beetje vervelende gewoonte.

Dag 9 – 13 september 2008

Vandaag vertrekken we richting Ambalavao. We stoppen onderweg nog bij het atelier van een franse fotograaf. Het atelier sluit om half twaalf daarom zijn we op tijd vertrokken. De foto's zijn prachtig en geven een goede weergave van Madagascar. We kopen er 5 om thuis uit te delen. Na de laatste boodschappen bij een supermarktje te hebben gedaan, gaan we verder. We zijn op tijd in Ambalavao, maar het is erg slecht weer. We maken van die tijd gebruik om wat bij te slapen, te lezen en lekker te douchen. Tussen de buien doorwandelen we wat door het plaatsje.

Vandaag een korte reisdag naar Ambalavao. Onderweg voor een picknick al la Frank, met mooi uitzicht op het dal van Ambalavao. We overnachten in "Hotel de Bougainvilles". Een goed verzorgd bungalowparkje met uiteraard veel Bougainville en ander bloemenspul. Achter ons terrein is een vrouwenproject waar ze op traditionele wijze papier en kleden etc. maken. Erg leuk om te zien! We relaxen nog wat en blijven na het zeer smaakvolle diner weer te lang hangen. Voordat we de tent uitgewerkt worden, bestellen we allemaal nog een "dubbeldrankje" en gaan op het terras buiten verder.

's Avonds genieten we van een lekker dineren borrelen we na. Om half 10 worden we nu toch verzocht om weg te gaan. We blijven nog wat op het terras hangen. Rond half 11 gaan we met een borreltje teveel op naar ons huisje. Giechelend vallen we in slaap.

Dag 10 – 14 september 2008

Vanochtend kunnen we uitslapen, we vertrekken pas om 10 uur. Toch zijn we al om 7 uur klaarwakker. Het ritme zit er goed in. We vertrekken naar een gite nabij het Andringitra N.P. Door de hobbelige, bochtige wegen en de borreltjes van gisteravond voel ik me als snel niet happy meer. Het is ook nog eens superslecht weer waardoor we/ik niet veel uit de bus gaan/ga. Al merk ik dat mijn hoofd in de frisse wind wel helpt.

Vandaag moeten we een groot gedeelte van onze bagage achterlaten, om dat we zo compact en licht mogelijk beladen moeten zijn. De weg naar Andringitra N.P. is allesbehalve comfortabel te noemen en er moet nog tol voor betaald worden ook! Onze chauffeur levert puik stuurwerk. Als we halverwege de pas een defect busje moeten passeren, blijkt dit onmogelijk. Wij (Nederlanders) bieden aan om het busje een stukje verder te duwen, maar die oplossing is blijkbaar te eenvoudig. Er moet gesleept worden met een touwtje van nog geen halve centimeter dik. Onze bus zet nog amper spanning op het touwtjes of het knapt al in tweeën. Dan maar de volgende Afrikaanse oplossing: een dikke tak tussen de twee wagens vastknuppen. Eindresultaat: twee doormidden gescheurde bumpers en het busje is geen mm verplaatst. We kunnen het niet meer aanzien en beginnen gewoon het busje te duwen. 10 seconden later staat ie op de gewenste plek en kan onze bus erlangs.

We hebben weer een picknick a la Frank, maar niet op de plek die hij in gedachten had. De overkapping om te schuilen blijkt ingestort en we eten dus in de wind en (miezer)regen. Wel een mooi uitzicht op de bergen en de "pic Boby". We bezoeken nog het toeristeninfocentrum wat speciaal voor ons geopend wordt. Uit de info blijkt dat pas 300 jaar geleden hier de eerste mensen kwamen. We krijgen hier ook alvast uitleg van Frank over de wandeling van morgen. Claudia zie er erg tegenop en twijfelt of ze wel zal gaan, maar ik vind: samen uit, samen thuis. Maar bij het uitstappen van de bus bij de Gite, verzwik ik mijn enkel. Morgen geen wandeling dus! Hier baal ik verschrikkelijk van. Als er iets is wat ik mooi vind, is het wel dit soort ruige hooggebergtelandschappen. Maar ja, niet aan te doen, dan wordt het morgen maar een relaxdag.

Na zo'n 3-4 uur komen we aan. Ardy en ik discussiëren wat over de wandelingen. Er is een zware en een hele zware wandeling. Ik zie het niet echt zitten gun Ardy die prachtige wandeling langs de rotsmassieven (de hele zware dus). Dan haalt Ardy zijn spullen uit de bus en maakt een flinke misstap. Hij schreeuwt het uit. Ik zie gelijk dat het mis is. Ik probeer zijn schoen uit te doen en zijn enkel te koelen, maar hij heeft heel veel pijn en stribbelt tegen. Het duurt veels te lang voordat ik kan koelen.

Als Frank door heeft wat er aan de hand is, komt ie naar ons toe. Het is voor hem ook een "fuck, goddam en shit" dag. De Gite blijkt behoorlijk overboekt en hij vraagt ons dan ook of wij in een tent willen slapen. In de Gite verblijft ook een groep onsympathieke Fransen, die menen meer recht op een kamer te hebben dan onze groep. Terwijl Frank denkt de slaapzaalindeling geregeld te hebben en wij aan het eten zijn, stelden de Fransen een paar van "onze" slaapplaatsen op de zaal in. Frank regelt snel een paar matrassen (die niet gebruikt worden) uit het lokale ziekenhuis. En er wordt besloten dat een paar van ons in de eetzaal op die matrassen gaan slapen. Als we later naar onze tent zijn gegaan, horen we heel hard gebonk op ramen wen deuren en Franstalig geschreeuw. Het blijkt personeel van de Franse groep te zijn, die bedacht hadden dat zij in de eetzaal konden slapen. Frank komt in zijn onderbroek uit de tent rennen, sommeert Peter en Ingrid de deur van de zaal op slot te doen en hij begint te discussiëren met die mensen. Na veel welles en nietes in het Frans wordt de boel gesust. We liggen al weer in onze tent en de wind wakkert aan. Het waait zo door onze tent heen en we krijgen het steeds kouder. Nadat we onze kleren weer hebben aangetrokken, liggen we in onze slaapzak met onze muts op!

Ondertussen heeft Frank een probleem met een dubbelboeking. Of we in een tent willen slapen. Ach ja, waarom niet! Dus dat wordt het voor de komende 1 ½ dag. In een tentje in niemandsland overgeleverd aan elkaar, 1 boek en een mp3 speler. Ach ja, we hoeven in ieder geval niet meer te discussiëren over de wandeling. Hopen dat morgen wel wat beter weer is.

Dag 11 – 15 september 2008

Bij het ontbijt wordt de rumoerige avond nog eens besproken. Daarna deelt Frank de wandelgroepen en de bijbehorende dragers is. Wij krijgen van diverse groepsgenoten leesvoer, iPod en kaarten om de dag mee door te komen. Ik probeer er een lekker relaxdag van te maken. Met mijn voet gaat het al beter. We hangen de hele dag rond onze tent en de dag vliegt me eigenlijk voorbij. Na een wandeling naar het dorp en terug, komen de eersten al weer terug van de wandeltocht. Als iedereen er weer is, drinken we wat met z'n allen op het terras en bekijk ik een tikkie jaloers naar de foto's van de anderen. Als ik tijdens het eten iets wil ophalen (bier) uit de tent, is deze geopend. Ik kijk vluchtig of al onze waardevolle spullen er nog zijn. Dit is er allemaal nog, maar ze hebben wel een paar T-shirts en een slaapzakhoes gestolen. Luna, onze chauffeur, gaat in gesprek met de bazin van de Gite. Natuurlijk kunnen wij naar onze spullen fluiten. Toch kan dit gebeuren mijn vertrouwen in de aardige mensen hier niet doorbreken, maar we zijn wel weer alerter.

We staan tegelijkertijd met de anderen op tijd op. We ontbijten en scharrelen wat anti-verveelmateriaal van onze reisgenoten bij elkaar. Met gemengde gevoelens zie ik ze vertrekken. We duiken de tent weer in. Ik word om 10 uur weer wakker. Niet erg, want vannacht heb ik door de kou en het dunne matras erg slecht geslapen. Het weer is echt omgeslagen. Het is erg warm, maar doordat het miezert en winderig is, merk je er niet veel van. We genieten van de omgeving liggend op onze slaapzak voor de tent. Pas als de wind en de regen ophoudt, merk ik pas hoe warm het is. Helaas is het al te laat, mijn rug is vreselijk verbrand. Na een heerlijke lunch van stokbroodje tonijnsalade wandelen we richting het dorp. Het gaat steeds iets beter met Ardy zijn voet, maar ik zie het nog niet heel erg positief in. In het dorpje worden we van harte welkom geheten door alle aanwezige inwoners; een stuk of 10. Dit is echt een gehucht waar ze niet hebben. Als we terug komen, lees en slaap ik nog wat en dan is de groep al weer terug.

Tijdens het avondeten vraagt Ardy of ik in de tent ben geweest. Nee dus, maar iemand anders wel. De tent is overhoop gehaald en Ardy zijn overgebleven kleding mist. Verdorie had het er vanmiddag net over gehad dat de mensen hier zo te vertrouwen zijn. Het is maar kleding, maar toch jammer.

Dag 12 – 16 september 2008

Vandaag weer een reisdag naar Isalo N.P. We stoppen onderweg nog bij het Anja park. Dit is een leuk initiatief van de inwoners van het nabijgelegen dorp. Hier leven in een klein natuurgebied veel Ringstaartmaki's, die erg fotogeniek zijn. Het lopen gaat me al wel beter af, maar optimaal is het nog niet. Al verder rijdende verandert het landschap steeds meer in een droge steppeachtige vlakte, met grote rotsmassieven uitstekend als dikke puisten. We slapen in vrij luxe lodges met zwembad en een zeer slecht restaurant.

Vandaag echt vroeg op (5 uur). De rit terug is voor mij weer ellende. Het gehobbel en de bochtige wegen, maken me weer ziek. Na 2 ½ uur zijn we weer in de bewoonde wereld en genieten we van een ontbijt. Na de hoofdbagage en het (achtergebleven)wasgoed te hebben hergepakt, gaan we verder. We stoppen nog even bij een krakkemikkig hutje; genaamd een apotheek. Daar kopen we nog wat spullen voor Ardy zijn voet en gaan verder. Na een uurtje rijden, komen we aan bij een klein park; Anja Park. Hier leeft de Ringstaartmaki. We schieten leuke plaatjes, maar voor Ardy zijn voet is het geklauter wat te veel. Hij gaat terug met de gids en ik ga wat verder. Ik zie een vader- en moedermaki met een tweeling. Moeilijk te fotograferen, maar erg leuk om te zien. Daarna gaan we terug naar de bus. We rijden na een tijdje een heel ander landschap binnen. Het is veel droger en vlakker. Na een tijdje stoppen we in de middle of... want daar is ons hotel met onze bungalows. Hier blijven we twee nachten slapen. Het eten is niet super, maar na een lange dag zijn de lekkere bedden meer dan welkom.

Dag 13 – 17 september 2008

Vanochtend maar weer op tijd op pad om de extreme warmte voor te zijn. We bezoeken vandaag Isalo N.P. De Gidsen brengen ons eerst omhoog. We stijgen zo'n 50 meter. De gids vertelt veel over de flora en fauna in dit park. Ook de gebruiken en wat fadi (taboe) is, passeert de revue. Na een door het rotsige dorre gebied te hebben gewandeld, komen we aan bij een vallei waar het water uit de bergen samenkomt in een poel. Het Hof van Eden moet er zo uit hebben gezien. De prachtige groene vallei met waterval kan ook als decor worden gebruikt voor Iridiana Jones. Om lekker af te koelen, plonsen we in de poel. Koud, maar lekker fris. Vervolgens gaan we verder. We lopen over een immense vlakte tussen de gekleurde hooggebergtes door. Zo nu en dan zien we een beest en krijgen we weer uitleg. Voor Ardy is het redelijk zwaar. Zeker als we flink gaan afdwalen, raken we behoorlijk achterop. Mijn innerlijke gejaagdheid komt weer boven, maar mijn liefvallige man herrinnert mij eraan dat we hier zijn om te genieten. Oh ja, dat wat ook zo. Genietend daal ik verder af tot aan de lunchplaats. In het dal in een prachtige omgeving zijn diverse picknickplaatsen waar we worden vergezeld door Ringstaartlemuren. De beestjes blijven leuk. Memo (de reisgids/operator) verzorgt voor ons met zijn crew, een fantastisch heerlijke bbq met zebuspies en rijst.

Vandaag maken we de wandeltocht door Isalo N.P. Ik heb mijn enkel flink ingetapet. De tocht is werkelijk waanzinnig. Het rotgevoel dat ik had om een drager in te huren (Claudia ook!) om mijn rugzak te sjouwen, verdwijnt snel als ik zie hoe stijl en zwaar de paden soms zijn. De gekleurde rotsen zijn adembenemend en de "piscine naturel" is niet een paradijs, maar dan wel met zo'n 20 Adams en 15 Eva's. Tussen de middag lunchen we op een campsite met een heerlijke barbecue. Deze wordt georganiseerd door Momo, die zelf niets doet, maar orders uitdelen aan personeel tot kunst heeft verheven. Om ons heen loeren de Ringstaartmaki's naar ons eten, maar in de buurt komen doen ze niet. 's Middags wandelen we naar nog twee piscini's. De tocht valt me zwaar, maar de indrukken maken alles goed. De afslag naar de waterval sla ik over. Als we terug zijn in ons hotel krijg ik na het eten een gigantische afknapper. Het lopen heeft me blijkbaar meer energie gekost dan ik dacht. Vroeg naar bed.

Na de lunch gaan we een kloof in. Oké dat is dan voor de tweede keer vandaag een bijzonder aangename verrassing. Dit is het Hof van Eden deel 2. We klauteren een kloof door met werkelijk adembenemende mooie natuur. Het is een flinke tocht, niet qua kilometers (1,6), maar wel omdat het technisch pittig is. Zeker voor Ardy's zere enkel en mijn slechte knie is dit een beproeving, maar ik zou het voor geen goud willen missen. Aan het eind krijgen we de beloningen: twee watervallen. De groep is al weer aan de terugweg begonnen, maar ik wil vooral genieten. Halverwege kunnen we nog een zijkloof in, maar die slaan we over. Ik zie dat Ardy op zijn einde zit en ik heb het ook wel gehad. We wandelen terug naar de picknickplaats. Onderweg komen we weer de Maki's tegen. Terug in de bus is het vier uur. We zijn 8 uur in Isalo geweest. Een lange dag, maar zeker de moeite waard.

Dag 14 – 18 september 2008

Vandaag een reisdag naar het strand! Met onze blamage van Venezuela nog in het achterhoofd maak ik me alvast geen illusies. Onderweg zien we de eerste Baobabs en stoppen we voor een fotobreak. Ook hier komen de mensen weer toegesnel, maar hier zijn ze echt drammerig aan het bedelen. Als een van onze medereizigers (Riny) wil toiletteren in de bush, wordt ze stug gevolgd door een jonge Malagassi. Frank ziet dit en waarschuwt hem dat hij haar met rust moet laten. De jongen trekt zich er niets van aan en Frank begint in het Frans hem te vervloeken. Als dit ook niet helpt, houdt Frank zijn hand omhoog om non-verbaal duidelijk te maken dat hij een dreun kan verwachten. Dit blijkt pas te helpen

Een lange reisdag voor de boeg. Gelukkig zijn het voornamelijk rechte wegen waardoor ik niet meer zo ziek ben als de afgelopen reisdagen. Het gehobbel door het slechte wegdek brengt op den duur wel wat buikpijn, maar daar doe ik het voor. Onderweg zien we onze eerste Baobab, waarbij we een stop maken. Malagasy kinderen weten ons gelijk te vinden en vragen om snoep en cadeautjes. Na vier uur rijden, komen we aan in Tulear waar we gaan lunchen. De weg naar Ifaty is... wat zal ik zeggen, slecht, hobbelig, kuilen, gaten en zand. Ze hebben hier een probleem met erosie door de veelvuldige bomenkap. Aan de weg wordt continue gewerkt, maar hij blijft slecht. Plots komen ook wij stil te staan. De bus staat vast in het mulle zand. Uitstappen dan maar en duwen. Gelukkig komt de bus makkelijk los en blijft het bij 1 keer.

We lunchen in Tulear en vanaf hier moeten we over een zandweg naar Ifaty. In verband met erosie is het niet mogelijk om hier een weg aan te leggen. Dus al rallyrijdende scheuren we door het mulle zand, omdat we een keer een noodstop moeten maken voor een vastgelopen auto, zakt ook onze bus weg in het zand. Alle mannen helpen de bus er weer uit te duwen en we besluiten ook de auto even te helpen. We staan al in de startblokken, maar we vragen ons af waarom de eigenaar niet meer in de auto zit. Blijkt dat hij is uitgestapt om te helpen duwen! En dat is nog niet alles, hij heeft ook zijn auto op de handrem gezet.

Bij aankomst worden we behoorlijk verrast door de mooie omgeving en de prachtige bungalows. Na een frisse douche gaan we samen met Jenny en Minte op zoek naar een restaurant aan het strand. Aangezien het nu vloed is en het strand helemaal ondergelopen is, klauteren we over de rotsen e.d. Het wordt al snel donker en na wat klim- en klauterwerk staan we in een keer op een grote bult stenen met kruizen erbovenop. We staan dus midden op een begraafplaats wat we allemaal niet prettig vinden. We besluiten weer terug te gaan. Na weer wat klim- en klauterwerk komen we als eerste uit bij de "Bamboo club". Het ziet er best gezellig uit en we besluiten hier te gaan eten in plaats van het restaurant bij ons park.

Als we in Ifaty aankomen, blijkt er al weer zo'n paradijsje te zijn. Onze bungalows staan aan het strand. Een prachtig mooi gevalletje: zon, zee, strand en relaxen. We genieten van een drankje op het terras en na een tijdje gaan we samen met Minte en Jenny op zoek naar een leuk restaurantje verderop. Volgens Frank kunnen we via het strand. Het water staat hoog, maar het moet kunnen. Na wat gesplens en geklauter, wordt het steeds moeilijker om verder te komen. Het water komt steeds hoger men het licht wordt steeds minder. Met 1 zaklampje wordt het niet veel beter. We besluiten omhoog te klimmen in de hoop dat er achter de duin een parallel pad loopt. Bovenop gekomen, blijken we op een kerkhof te zijn beland. Door een wirwar van paadjes dwalen we over het kerkhof, maar vinden we geen weg. Dan toch maar weer naar de waterkant. Zo snel als we kunnen, wandelen we maar weer terug en besluiten we te gaan eten bij het buurmanrestaurant.

Dag 15 – 19 september 2008

Vanochtend gaan we vroeg Bultrugwalvissen spotten. Met een motorbootje gaan we met z'n achten de zee op. We varen en varen en ...varen al zowat 1,5 uur en de moed begint me in de schoenen te zinken. Gezien de tijd varen we waarschijnlijk zo terug zonder iets gezien te hebben. Maar ja, dat is "part of the game". Dan springt onze kapitein plots op en geeft vol gas. Wij zien...eeeh niets. Maar dan toch naar enkelen meters varen. Een kolos van een beest, dat even wat boogjes springt. Fantastisch!

Vandaag vroeg uit de veren, want we gaan walvis spotten. Met een polyester bootje met 40 pk motor varen we de lagune uit. Na zo'n 1,5 a 2 uur varen en turen geven we het allemaal een beetje op. Dan ziet onze schipper plotseling iets in de verte en gaan we er vol gas op af. Het is inderdaad een walvis. Wat voel je je klein als je naast zo'n kolos van 15 meter vaart. Het fotograferen gaat niet gemakkelijk, maar toch lukt het me om een paar mooie plaatjes te schieten. Na ruim een hal uur deze walvis gevolgd te hebben, sluit hij zich aan bij nog twee andere walvissen. Geweldig! We kijken nog zo'n 15 minuten naar deze joekels als de schipper besluit terug te varen. Na een tijdje vol gas terug wordt er plots gestopt. Stomtoevallig passeren we een moeder met babywalvis. Deze duiken niet onder maar blijven aan de oppervlakte, omdat de baby bij de moeder aan het zogen is. Aangezien het trekseizoen eigenlijk voorbij is, hebben we vandaag dus superveel geluk.

Walvissen springen een keer of zes en dan duiken ze onder om ergens anders weer boven te komen. Goed speuren dus. Ardy fotografeert en ik film. Leuk. We volgen de walvis een hele tijd en het blijft ontzettend bijzonder. Na een tijdje zien we er nog twee die samen duiken. Mooier kan het niet. Later blijkt toch van wel. We zien een walvis die niet springt, maar boven blijft drijven. Ik snap niet waarom. Totdat ik de baby ernaast zie drijven. Deze "big mama" is aan het zogen. Na vier uur varen, komen we terug met zeer bijzondere herinnering in ons geheugen.

Terug aan de wal gaan we wat eten bij "Chez Freddy". We bestellen een voor- en hoofdgerecht. Hadden we niet hoeven doen. De porties zijn zo groot dat we aan het voorgerecht (ik kreeg een heel gefrituurde camembert op een bord vol sla) meer dan genoeg hebben. We besluiten om gelijk na het eten "la village de tortues" te bezoeken. Dit is een opvang- en kweekcentrum voor landschildpadden die hier hun habitat hebben. WE komen er al snel achter dat we dit beter bij zonsondergang hadden moeten doen. De zon brandt verschrikkelijk op onze knar en Claudia wordt al vuurrood. Het zwarte lopen door het mulle zand en gebrek aan schaduw speelt vooral Claudia parten. Het bezoek aan het centrum stelt niet zo veel voor, maar alles ziet er wel goed georganiseerd en onderhouden uit. We troosten ons met het feit dat ons entreegeld van 10.000 Ariary een goed doel bereikt. Na deze uitputtingsslag doen we niet veel meer. Claudia gaat slapen en ik hang wat te lezen voor onze bungalow. 's Avonds lopen we over het achterland naar een restaurantje. Na het eten is het alweer wat meer eb en we besluiten over het strookje strand terug te lopen. De krabbetjes schieten voor onze voeten weg en zo in het donker met alleen een zaklamp voelen we ons toch niet zo op ons gemak.

Na een verfrissende douche lopen we het strand over op zoek naar een lunchtentje. Chez Freddy voldoet meer dan aan onze verwachtingen. De heerlijk vissalade en garnalenschotel gaan er prima in. We wilden eigenlijk terug naar het hotel en in de namiddag naar Village de Tortues (opvangcentrum voor schildpadden), maar we besluiten toch rechtstreeks te gaan. Niet zo'n goed idee. Het is nog een redelijke tippel en we hebben geen water en zonnebrandcrème bij ons. Als we aankomen, zit er niemand bij de kassa, maar er wordt iemand voor ons geroepen. We twijfelen...wachten we of gaan we? Ik wordt steeds roder. Dan komt er iemand aan die ons rondleidt. Hij spreekt alleen Frans, dus we moeten flink ons best doen om er iets van te begrijpen. Het gaat aardig. In het centrum worden schildpadden gekweekt en zieke schildpadden worden opgevangen. Waarna ze later allemaal weer in de natuur worden uitgezet. Het is niet een heel bijzondere excursie, maar wel leuk om te zien. De wandeling terug is voor mij een martelgang. Ik kook zowat. Ik ga anders nooit zo onvoorzichtig en zonder ook maar iets op pad. Volgende keer toch maar "stick to the plan". Bij het huisje geniet ik lezen nog wat in de schaduw en doe ik stiekem ook nog een tukje. Het is per slot van rekening vakantie. 's Avonds zoeken we weer een restaurantje op. We pakken alleen nu niet het strand, maar gaan via het achterland. Het is eten is weer prima. Terug gaan we wel over het strand. Het water is voldoende terug gezakt.

Dag 16 – 20 september 2008

Relaxen aan het strand? Forget it! We gaan er weer vroeg uit om een excursie te maken naar Spiny Forest. Dit is een uniek droog stekelwoud met Baobabs. Onze gids denkt eerst dat we graag te veel geld uitgeven, omdat hij ons 5.000 Ariary meer wil laten betalen dan afgesproken. Vervolgens heeft hij de illusie dat we vogelaars zijn of zo. Samen met een paar hulpknechten proberen ze zoveel mogelijk vogels op te sporten. Na een half uur hebben we het eigenlijk wel gezien, maar de gids blijft helaas heel erg zijn best doen. Na zo'n twee uur verlaten we het surrealistische stekelbos en gaan we nog wat relaxen en de tas inpakken in onze bungalow.

Nou maar weer eens vroeg eruit. Helaas voel ik me superslap en helemaal niet fit. Ardy stelt voor dat ik niet mee ga naar het Spiny Forest, maar ik wil het toch wel graag zien. Ik raap alle moed bij elkaar en ga toch mee. De wandeling ernaartoe vraagt eigenlijk al te veel van me, maar ja. In het Spiny Forest vraag ik "of we er al bijna zijn." Oh jee, dit belooft wat. OF het nu komt omdat ik niet lekker ben, weet ik niet, maar dat hele Spiny Forest kan me worden gestolen. De gidsen doen heel erg hun best om ons alle vogels te laten zien. Maar ja, ik ben geen vogelaar. Op zich is de vegetatie best bijzonder; een zeer droog stekelig bos vol met Baobabs en cactussen, maar het duurt mij te lang. Het zou in totaal twee uur duren, maar uiteindelijk zijn we zowat drie uur onderweg. Als we teug komen, neem ik een ibuprofen en duik ik nog een uurtje onder zeil. Ardy pakt zoveel mogelijk de tassen in, gelukkig maar.

Vlak voordat we vertrekken nemen we alvast afscheid van Luva, onze chauffeur. Hij brengt ons nog naar het vliegveld van Tulear en rijdt dan zonder mensen terug naar Tana. De rit naar Tulear verloopt alles behalve vlekkeloos. Tot twee keer toe lopen we vast in het zand en moeten we de truck uitgraven. We krijgen wel hulp van andere mensen met jeeps. Wat met erg verbaast is dat Luva niets bij zich heeft om in dit soort omstandigheden weer los te komen. Geen schep of planken, maar alleen een stuk touw met de dikte van een waslijn. Echter weer halfgebakken Afrikaans! Helemaal smerig van het zand en de olie komen we aan op het vliegveld. Het inchecken e.d. gaat lekker vlot en de controle is gelukkig niet zo scherp. Na een dik uur zijn we in Tana.

In het restaurant nemen we alvast afscheid van onze chauffeur en eten we nog een broodje. Van Ifaty weer terug naar Tulear is weer een hele beleving. We komen 1 keer echt vast te zitten. En het is een heel gegraaf, getrek en geduw om de bus weer los te krijgen. Avontuur! Inmiddels voel ik me iets beter, gelukkig maar. De vlucht naar Tana verloopt prima. In het hotel aangekomen, zijn we echt toe aan een douche. Gelukkig hebben we zelfs een bad. Helaas geen warm water. Na wachten en morren, dan toch maar een koude douche. Even heb ik de balen in. Het eten is wel ok, maar ik heb niet zoveel trek. Mijn buik is niet in orde. Na het eten val ik echt om, de luiken gaan dicht.

Zodra we ingecheckt zijn in het IC Hotel vragen we gelijk of we kunnen internetten. Gelukkig is dit geen probleem. Hierna verlangen we toch echt naar een douche, maar dit wordt een teleurstelling. Er is geen warm water. Navraag bij de manager doen en hij belooft dat we binnen 15 minuten warm water hebben. 20 minuten later sta ik weer bij de receptie. Het duurt toch wat langer, nog zo'n ½ uur. Ik ga alvast maar koud douchen en hoop dat Claudia dan straks wel warm water heeft. Na drie kwartier is het nog steeds koud dus laten we de hoop maar varen. Claudia krijgt nu een afknapper. De teleurstelling en de vermoeidheid doen haar humeur geen goed. Ik help haar met het haar wassen en we gaan even later naar het restaurant. Daar gaat het ook niet van een leien dakje. Zodra we zitten, krijgen we meteen van alles wat we van tevoren besteld hadden op tafel gesmeten. We sturen de hoofdgerechten terug en maken duidelijk dat we eerst ons voorgerecht rustig op willen eten. Een half uur later krijgen we onze hoofdgerechten terug. Deze hebben ze dus gewoon in de oven gezet, zodat Claudia's spaghetti behoorlijk hard en uitgedroogd is geworden. Spaghetti tres al dente!

Dag 17 – 21 september 2008

Vanochtend mogen we uitslapen. Dus zijn we al om 6 uur wakker. Gewenning he! In ieder geval dummel en lees in nog wat voor het ontbijt. Vandaag is weer een vliegday. We gaan naar het uiterste noorden, naar Diego Suarez. De zitplaatsen zijn heel krap. Ardy kan er echt niet tussen. Gelukkig vliegen we maar een dik uur. Laten we er maar om lachen.

Vanmorgen nog maar weer even de douche getest. Nog steeds koud water. Afrikaanse half uurtjes duren dus wel heel erg lang! Het ontbijt loopt net zo chaotisch als het avondeten. Met diverse auto's worden we naar het vliegveld gebracht. De groepscheck-in wordt strak door Frank geregeld, maar aan zoveel organisatie zijn ze hier niet gewend, dus loopt alles alsnog in de soep. Bij het "boarden" blijken we de aller-achterste stoelen te hebben. Zowel Peter als ik passen er met geen mogelijkheid tussen. We herorganiseren onze plaatsen, zodat Peter en ik in ieder geval bij het gangpad zitten. De stewardessen hebben behoorlijk last van ons en vice versa. Gelukkig duurt de vlucht maar zo'n half uur. Vlak voor het landen denkt een steward een slimme opmerking te maken door te zeggen dat we bij de balie om stoelen bij de nooduitgang hadden moeten vragen. Ik beantwoord deze onnozel met Nederlandse krachttermen en aan zijn geschrokken reactie denk ik dat hij de boodschap begrijpt.

In Diego is het superwarm. Ons hotel heeft leuke bungalows, een uitgebreide menukaart en een zwembad. Helaas zitten we niet in het centrum, maar gelukkig wordt er voor later op de middag een pendel geregeld. We struinen wat door de hoofdstraat, maar er is geen klap te beleven, want het is zondag. We drinken wat bij een barretje en we belanden uiteindelijk bij het uiterst noordelijke puntje, bij restaurant "Le Melville" met uitzicht op zee. We eten hier verrukkelijke gerechten en we genieten van de uitstekende bediening.

Na de landing en het bagageplukken op "Diego Suarez Airport" rijden we met kleine busjes door de stad naar ons hotel. Dit hotel heet Panorama en doet zijn naam eer aan. Vanuit bijna elk huisje kijk je op de Suikerbroodberg in een van de drie baaien van Diego Suarez. Een erg mooie accommodatie met goed personeel. Na een duik in het zwembad een gedeelte van de groep (waaronder wij) ons afzetten door de hotelshuttle op "Rue Colbert". Dit is de flaneerstraat van Diego, maar het is zondag dus de winkels zijn dicht, zodat er weinig te zien valt. We belanden in een tentje die volgens de "Lonely Planet" beroemd is om zijn cocktails. Volgens ons is hij meer beroemd om de hoeren voor de expats. We wandelen verder naar restaurant Melville. We twijfelen of we goed zitten, want we moeten door een verpauperde donkere straat, maar na een tijdje zien we het restaurant. Het is een schitterende tent op een prachtige plek. De bediening is top en het eten is echt verrukkelijk en prachtig geserveerd. We lachen ons rot om Richard die een krab probeert te eten en vertrekken vrij laat, maar met de buiken vol weer met een taxi naar ons hotel.

Dag 18 – 22 september 2008

Na een goed ontbijt verlaten we dit hotel om te vertrekken naar de Amberbergen. Het vervoer is lachwekkend. Twee kleine busjes waar 21 mensen (inclusief chauffeur) in moeten. Misschien lukt dat wel met die kleine(re) Malagassi mensen, maar met een paar lange Europeanen is dit echt propfen en vlechten. Hier scoort Sawadee bij ons geen punten. Na een klein uur (door diverse vertragingen dankzij politiecontroles en chauffeurs zonder de juiste papieren) zijn we zo'n 30 km verder en komen we aan bij het klooster van Joffre-ville.

Vandaag gaan we verder naar de Amberbergen, waar we in een klooster bij nonnen gaan slapen. We vertrekken in busjes waar de beenruimte zo beperkt is, dat zelfs ik er niet tussen pas. Daarnaast zorgt dat opgepropt zitten voor erg hoge temperaturen. De stemming daalt. Bij het klooster aangekomen, worden de kamers verdeeld en gaan we verder naar het N.P. We wandelen naar een waterval. Wederom een erg mooi plekje. De keukencrew maakt ondertussen onze lunch. We genieten van krab en zebuspiesjes en vooraf een voortreffelijke salade. Wat een luxe. Ardy en ik kiezen weer voor de Mora Mora groep. We leggen liever minder kilometers af en doen rustig aan, dan dat we niet de tijd hebben om te genieten van alles wat we zien. Het bos doet me stiekem wel wat aan Nederland denken. Ook het klimaat is door de hoogte een stuk frisser. Dat kan ik niet zo heel erg veel vinden. In het bos zijn leuke uitzichten en immense plaatwortelbomen. We zien niet zoveel beesten, maar het is best een aardige wandelen.

Na een snelle "check-in" gaan we door naar het Nationaal Park van het Ambergebergte. We maken een korte wandeling naar een waterval en weer terug naar de picknickplaats. Hier wordt weer een lunch voor ons gemaakt die echt super is. Krab en zebusaté. Erg lekker! Met een volle buike maken Claudia en ik (en nog een paar van de groep) de "Mora Mora wandeling". Relaxed lopen we door een mooi primair regenwoud en zien we diverse mooi bomen, planten, bloemen en de blauwneuskameleon. Na zo'n twee uur vertrekken we weer richting het klooster. We stappen nog even uit in de "hoofdstraat" van Joffre-ville. Dit is nu echt een spookstad terwijl het vroeger de zomerresidentie van Franse hotemetoten is geweest. Het valt op dat alle mannen hier kwat kauwen. Na een paar foto's geschoten te hebben, rijden we nu door naar de nonnen. In de eetzaal krijgen we een waar feestmaal. Gegratineerde aardappels, andijvie en zebu. De nonnen zijn echt heel schattig we ze weten ook wat schenken is. We kopen van hun twee flessen eigengemaakte drank die in no time op zijn. Lichtelijk beneveld gaan we naar bed.

Terug in het klooster wil ik het liefste de slaap inhalen, die we afgelopen nacht tekort zijn gekomen. Tot vlak voor het eten blijf ik slapen. Het eten bij de nonnen is goed verzorgd en erg gezellig. De nonnen zijn wel in voor een geintje en erg goedlachs. Na het eten ga ik nog lekker douchen (eindelijk weer eens warm water) en weer bed in. Om 21.00 uur slapen is meer een standaard, dan uitzondering.

Dag 19 – 23 september 2008

Vandaag gaan we verder naar Ankarana. Een van de absolute hoogtepunten van de reis. Een van de belangrijkste redenen om voor Sawadee te kiezen; zij gaan als enige reisorganisatie hiernaartoe. Voor de lunch komen we aan bij onze accommodatie. De hutjes zijn primitief, zonder water en elektra. De twee toiletten en douches hebben beperkt water en moet we delen. Na de lunch, die onze koks weer voortreffelijk hebben klaargemaakt, gaan we onze eerste wandeling naar de Tsingy's maken. De Tsingy's is een gebied dat 65 miljoen jaar geleden op de zeebodem lag en omhoog is geduwd door botsing met het plateau van Afrika. Het rotsmassief is van een zachte steensoort; kalkzandsteen. Door de regen is het rotsmassief geërodeerd tot vlijmscherpe scheermesjes.

Na een hartelijk afscheid gaan we vandaag naar Ankarana, de plaats van waaruit we excursies naar de "Tsingy's" gaan maken. Frank waarschuwt ons nogmaals dat de volgende accommodatie nogal basic is. Als we een paar uur later aankomen, blijkt dat hij niet heeft gelogen. We moeten slapen in Bamboe – en strohutjes en er zijn voor alle hutjes slechts twee toiletten, waar je met een bakje water moet doorspoelen. Na het inchecken gaan we naar de "Petit Tsingy". Het is een wandeling over puntige rotsformaties, die door erosie enorm scherp uitgesleten zijn. Op een gegeven moment staan we bovenop het plateau. Het uitzicht is bizar en fascinerend tegelijk. Dit belooft nog wat voor de grand Tsingy. We nemen met een gedeelte van de groep nog een afslag richting een vleermuizengrot. Na een afdaling van zo'n 160 treden, komen we aan bij een soort grote kathedraal van waaruit twee ingangen zijn. We gaan voor de grootste grot. Als we na een tijdje in het pikkedonker lopen en boven ons het "gekletter" horen van honderden vleermuizen, voel ik me toch niet zo stoer en avontuurlijk meer. Ook Claudia steekt niet onder stoelen of banken, dat ze het niet zo prettig vindt. De gids laat met zijn zaklamp nog een enorme spin zien en ik wil zo snel mogelijk alles gezien hebben en er dan ook zo snel mogelijk weer uit. 's Avonds gaan we na het eten vroeg naar bed, omdat er morgen een hele pittige en lange wandeling op het programma staat. Claudia ziet er erg tegenop, maar ik denk dat ze het wel aankan.

We zien twee uiltjes en een paar lemuren. Het is een hele klauterpartij over de rotsmassieven wat al een enorme indruk maakt. Wat een bijzonder landschap. Na afloop gaan we nog een stuk het dal in om vervolgens weer omhoog te klauteren naar een grot. Met zaklampen wandelen we naar binnen. De vleermuizen maken een hoop lawaai. Het tripje kan me niet zo bekoren. Grotten ben ik al geen fan van en het idee van al die beesten vliegend boven me, maakt het er al niet beter op. Ik ben blij als we weer buiten zijn. 's Avonds heeft de crew weer prima eten voor ons gemaakt. Voor 9 uur liggen we al weer op een oor.

Dag 20 – 24 september 2008

Vanochtend gaan we naar de Grand Tsingy's. We wandelen eerst door het bos, waar we weer de nodige beesten zien; 3 sportief Lemurs, een slang en diverse vogels. We wandelen het eerste stuk in een behoorlijk tempo. Als we dan ook nog een stuk stijgen, staan mijn kuitjes gelijk op ballonstand. Na een dik uur lopen, komen we aan bij de Grand Tsingy's. Een enorm rotsmassief ligt voor ons tot aan de horizon. We lopen, klimmen, klauter op over en onder de Tsingy's door. Met een natuurlijke trap dalen we af en gaan een kleine grot door. Daarna klimmen we weer omhoog. Net op het moment dat ik het echt niet meer zie zitten, houden we een korte pauze. Precies genoeg voor me om weer nieuwe energie op te doen. Na een tijdje komen we bij twee hangbruggen over het "woud". Ik stoot tegen een rotspunt aan en voel hoe scherp deze is. Ik haal mijn knie open, maar het valt mee. De brug over de Tsingy's is fantastisch. Als we de brug over zijn, hoor ik een schreeuw en een vloek. Ik loop snel terug. Ardy blijkt weer door zijn enkel te zijn gegaan. Gelukkig is het nog maar een klein stukje tot aan het bos terug. Gelukkig is dit voornamelijk vlak en kunnen we dit goed doen. Als de groep nog een extra rondje maakt, gaan wij vast naar de uitgang.

Terwijl iedereen klaagt over een rumoerige en slapeloze nacht, hebben wij er niets van gemerkt en goed geslapen. "Nek" en Frank zijn gisteren naar een feest in de buurt geweest. Vol trots laat "Nek" de foto's van de dames zien. Om 7 uur vertrekt de groep voor de lange wandeling naar het N.P. van Ankarana. Na het "comfortabele" vervoer stappen we uit en moeten we nog zo'n 1 ½ uur door het bos lopen voordat we het massief van de Grand Tsingy's bereiken. Zodra we daar aankomen, is het uitzicht ongelofelijk. Tot aan de horizon is het alleen maar grote brokken puntige stenen. De route die we vervolgens nemen is spectaculair. Veel klim- en klauterwerk over en door de rotsen waarbij we ook door een tunnel moet en twee hangbruggen.

Na een paar uur wandelen komen we weer aan bij het bos. Zo'n 50 meter voor het einde van het plateau ga ik weer door mijn enkel. Ik val op mijn knieën en op mijn handen. In mijn rechterhand heb ik mijn fototoestel. Hier zit nu een deuk in en in mijn hand een klein gaatje. Ik baal als een stekker en "loop" vlug door tot de schaduw in het bos. Na even bijkomen ga ik met Claudia, Frank en onze drager rechtstreeks terug naar de parkeerplaats, terwijl de rest van ons clubje nog een omweg maakt langs een stuk bus met plaatwortelbomen. Onderweg gaat het lopen als steeds beter, als het pad maar vlak is. We zien nog een ibisachtige vogel en ik stap bijna op een slang. Na een dik uur komen we bij ons busje. Ik ben blij dat dit de laatste wandeling is, want ik ben dat geneuzel met die enkel wel zat. Ook het verblijf in onze primitieve hutjes begint met behoorlijk tegen te staan. De wc's zijn zo ranzig dat het me fijner lijkt om in de bush te poepen. Nu is het ook duidelijk waarom er zo'n bamboehek om het terrein heen staat. Gelukkig gaan we morgen naar Nose Be. Ik hoop dat we daar een beetje een comfortabel verblijf hebben.

Als we terug zijn, wil echt even bijkomen. Na de lunch ga ik op bed liggen lezen en val al snel in slaap. Als ik wakker wordt, is het te laat om nog mee te gaan naar de Saffirmijnen. Als ik hoor dat je daar ook weer drie km heen en drie km terug moet lopen, vind ik het ook wel best. Overigens vind het overgrote deel van de groep het wel best. Vanwege de enorme hitte lummelen we wat rond en doen we verder niet veel meer.

Dag 21 – 25 september 2008

Vanochtend "Camp de Bacteries" achter ons gelaten en we gaan op weg naar "Nose Be". We hebben kleren die we niet meer gebruiken in een tas gedaan en bij een armetierig hutje aan een boom gehangen (er was niemand thuis). We gaan ervan uit dat het wel op zijn plek terecht komt. Na een zeer slechte weg langs onder ander grote cacaoplantages, komen we na zo'n vier uur aan bij een klein havenplaatsje. Na de lunch in een smoezelig cafeetje, stappen we op een boot richting Nose Be. Na 1 ½ uur varen komen we aan in HelleVille, de grootste havenstad op dit eiland. Na nog een transfer van 30 minuten komen we aan in Ambatoloaka. Het is een straatje vol restaurants, barretjes en excursiebedrijfjes.

Vandaag gaan we naar Nose Be. Een tropisch eiland voor de kust. Het laatste stukje van onze reis. Eerst stuiteren we zo'n vier uur richting kust. Onderweg zien we een cacao- en peperplantage. Als we bij de kust zijn, gaan aan boord en varen we in 1 ½ uur naar Nose Be. Daarna rijden we in een busje naar Ambatoloaka. Ons hotel is superleuk en een eigen toilet en warme douche is meer dan welkom.

Ons hotel is echt gaaf. Het heet "De Boucanier" en is helemaal in piratenstijl. Na de check-in en korte uitleg van twee excursies kiezen veel mensen de snorkelexcursie. Niemand kiest voor de Piroque-excursie en Claudia heeft erg met die man te doen. Nou moet ik zeggen, dat hij ook erg leuk en enthousiast is, maar hij dwaalt elke keer behoorlijk van zijn verhaal af. Waardoor niemand er meer een touw aan vast kan knopen.

We boeken een snorkelexcursie voor de volgende dag en gaan de stad verkennen. Daar zijn we snel mee klaar. Het is erg klein en de meeste zaakjes gaan pas na 19.00 uur open. We drinken wat bij een zaakje aan het strand en slenteren rond. Dan wat shoppen, internetten en een cocktail drinken; oftewel van het goede leven genieten. We dineren bij Villa Rose waar het eten voortreffelijk is en de bediening supervriendelijk. De muzikanten kunnen ons worden gestolen. Ze zingen zo ontzettend vals. We wilden eigenlijk nog stappen, maar de koek is op. Morgen weer een dag.

's Avonds gaan we het dorp in. Wat snel opvalt zijn vieze, gladde oude fransen met jonge Malagassi meiden! Elke bar lijkt wel een verkapte hoerentent. Na een lekkere cocktail te hebben gehad, duiken we het internetcafé in. Als we bijna klaar zijn, komt Frank binnen en vertelt enthousiast over het nieuwe restaurant "La Bella Rose". Wij besluiten daar ook heen te gaan. Bij binnenkomst worden we zeer hartelijk ontvangen en het eten is echt verrukkelijk. Vooral het voorgerecht "camembert met ananas" is een topper. We ontdekken ook al snel een minpuntje aan dit dorpje: twee straatmuzikanten die elkaar qua decibellen en valse noten proberen te overstemmen. Vooral "kortjakje" en het franse volkslied moeten tot treurens toe aanhoren.

Dag 22 – 26 september 2008

Vandaag gaan we naar Nose Tanikely waar we gaan snorkelen. We gaan erheen met een klein motorbootje. Het eilandje ligt op zo'n 30 minuten varen. Het onbewoonde eilandje is erg idyllisch. Een echt wit strand, blauw water en palmbomen. Als de snorkelspullen zijn geregeld, duiken we gelijk het water in. Vanaf de eerste meter zijn er al vissen te zien, maar als je bij het rif komt, wordt het pas echt mooi. Allerlei kleuren, vissen, vormen en figuren. Ook het rif heeft diverse kleuren en materialen. Ik had hier eigenlijk niet zoveel van verwacht, maar het is hartstikke mooi. Als ik Ardy op een schelp wil wijzen, zie ik plots een schildpad zwemen. We volgen hem een tijdje en zien dan een tweede. Na een tijdje ben ik erg mooi van het watertrappelen en zwem in naar de kant. Op het eiland zitten klokslag half een paar bewoners (Lemuren) klaar voor De Lunch! Als de lunch wordt geserveerd, kan ik me het voorstellen. Ongelofelijk wat er is klaar gemaakt. Als wij een dagje naar het strand gaan, mogen we blij zijn met een patatje bij een friettent. Hier wordt in de open air even een hele maaltijd met krab, vis- en vleesspiesjes en een verrukkelijke salade bereid.

Vandaag staat een snorkelexcursie op het programma. We worden opgehaald van ons hotel door een heel fout uitzijnde gast. Hij doet me erg aan Kadaffi denken. Het feit dat hij ook meteen geld wil zien, stelt me niet erg gerust. Hij leidt ons naar een boot, die ons naar het verderop gelegen eilandje Nose Tanikely zal brengen. Zodra we allemaal ingestapt zijn, zie we Kadaffi een paar honderd meter verderop ons geld natellen. Als de boot vervolgens ook niet wil starten, zijn we er allemaal van overtuigd dat we beet worden genomen. Na een tijdje start de motor alsnog en varen we vol gas weg. Na een half uurtje varen, komen we aan op een bijna verlaten strand. Hier zitten een paar mensen op ons te wachten met snorkeluitrustingen. Na het passen gaan we direct het water in. Onder water zien we koraal en mooie vissen. Als Claudia net een paar foto's heeft genomen met onze waterdichte Olympus camera, blijkt deze niet zo waterdicht te zijn. Waarschijnlijk zat er toch iets tussen de rubbers van een van de klepjes. We gaan snel aan land en ik haal de accu en de geheugenkaart eruit. Vervolgens leg ik hem met de klepjes opeen een tijdje drogen in de volle zon. Na een tijdje flans ik de boel weer in elkaar en na enige haperingen blijkt hij het doen. Ook weer onder water. We gaan snel weer snorkelen. Na een uurtje dobberen ziet Claudia een grote schildpad. We kunnen heel dicht bij komen en het beest lijkt zich totaal niet aan ons te storen. Wat is dit gaaf! Er zitten echter ook twee fransozen bij ons in de buurt en die vinden het vooral nodig om met handjes te kijken. Al snel raakt de schildpad geïrriteerd van die handtastelijkheid en zwemt weg. We balen als een stekker van dat stomme gedrag van die twee. We snorkelen de schildpad nog achterna, maar na een tijdje verdwijnt hij uit het zicht. Als we rond het middaguur ons laten opdrogen aan het strand, verschijnen er plots twee Lemuren. Onze bootsman legt uit dat die dingen precies weten wanneer de mensen hier lunchen en ze wachten op voedsel. Al snel legt nu de een na de andere boot aan om hier te gaan eten. Het doet me een beetje aan Turkije denken en ik verwacht dan ook elk moment een boot die voorbijkomt om "Magnums" e.d. te verkopen. Bijna iedereen vergaapt zich aan de Lemuren en ja hoor, het zijn weer de fransen die ze aan het voeren zijn en ze aan moeten raken. Even later wordt ons groepje volledig verrast door de geweldige maaltijd die geserveerd wordt. Salade, krab, zebu, rijst, tonijn. Al zittend op boomstammetjes smullen we allemaal. Ik neem mijn woorden over Kadaffi terug. Er is nog wel onduidelijkheid over het betalen van de drankjes, maar we hadden duidelijk all-in afgesproken, dus we betalen niets bij. Ze zijn erg snel akkoord. Na de lunch duiken we weer het water in. Het is nu vloed, dus het koraal ligt dieper waardoor we minder zien. Het enige interessante is een grote school van meer dan 200 vissen. Als iedereen klaar is varen we op een wildere zee terug. Een spectaculair tochtje en niemand blijft droog.

Als de schipper s' middags terug wil, zijn wij dat nog niet van plan. We willen nog wat langer blijven. Als het dan toch wel erg vloed wordt en het water opkomt en alle andere gasten al weg zijn, pakken wij onze spullen ook maar in. Als we het water op gaan, wordt duidelijk waarom we misschien toch beter iets eerder terug hadden kunnen gaan. Het water is heel wild en de boot klapt over het water. Ardy en ik vinden het helemaal super zo'n extraatje. Lekker speedboten. Alles is wel helemaal zeikenat, maar ja part of the deal.

Terug in het hotel worden we opgewacht door Minte en Frank. We willen morgen quad rijden met zijn drieën en Frank probeert ons te helpen dat te regelen. Na wat wandel en telefoonwerk komen we erachter dat alle quads op het eiland verhuurd zijn. We veranderen ons plan en besluiten met zijn vieren (Jenny gaat nu ook mee) om een tot Cabriolet verbouwde Renault 4 te huren. Als we uit eten gaan, doen we een straat een beetje navraag en houden we een vrouw in zo'n autootje aan. Zij verwijst ons naar Ahmed die ergens achteraf in het donker woont. Onze reservering bij hem is een soort vage afspraak en we hopen er met allen er het beste van. Na ons diner in "La Bella Rose" (hoe kan het ook anders) gaan we met een clubje nog wat poolen in een erg foute bar. Na wat drank lallen we al mee met de lokale Jimmi Hendrix en wordt het behoorlijk laat...

's Avonds zoeken we ons helemaal suf naar een quadverhuurder, want dat willen we heel graag doen. Helaas zijn de meeste excursies volgeboekt en kunnen we verder niet vinden wat we zoeken. Daarom hebben we een volgende missie. We willen met Jenny en Minte op pad met een Renault 4 Cabriolet. Ook die hebben we nog niet direct gevonden. Uiteindelijk zien we een soort "Gooische vrouw" in zo'n bakkie rijden en we vragen haar waar ze deze vandaan heeft. De dame legt in haar dronken lachbui uit, dat deze auto van haar is, maar daar er ergens verderop in het straatje een man is die er wel een verhuurt. Dus op pad door een donker straatje. Uiteindelijk vinden we deze gast en maken we de afspraak om deze auto de volgende dag op te halen. Ben benieuwd of hij er morgen ook is. Na het eten gaat we nog met een clubje naar een poolbar. Sfeervolle TL- verlichting bar waar we de mooiste pooltafel naast het live-entertainment krijgen. Je kijkt hier je ogen uit hoe de franse expads hun Malagassi meisjes trakteren. Al snel valt Ardy in zijn vertrouwde rol en zingt samen met de franse zanger liedjes voor het publiek. Erg foute avond, maar wel leuk.

Dag 23 – 27 september 2008

Vanochtend sta ik met een houten hoofd op. Kan nog niet zo'n zin in de dag krijgen, maar ja er staat ons wel wat leuks te wachten, hoop ik. Gelukkig staat onze bolide klaar en kunnen we na wat instructies op pad. We rijden eerst naar de hoofdstad HelleVille waar we een beetje rond kijken en een drankje drinken. We doen het rustig aan, ik ben niet zo heel lekker en het eiland is zo klein, dat we ook de tijd kunnen nemen. Na verloop van tijd nemen we de enig verharde weg naar het noorden. Al snel belanden we op het eind van het eiland en parkeren we onze auto. Op een totaal verlaten, maar prachtig strand vinden we een gezellig tentje waar we maar weer wat gaan drinken. Overigens is het strand niet totaal verlaten, want de verkopers weten ons snel te vinden. Toch nog wat leuke dingen gekocht.

Wonderbaarlijk genoeg staat onze "voiture rouge" op tijd op de afgesproken plek. In het donker zag hij er beter uit dan in de volle zon. Het is eigenlijk een krakkemikkige roestbak die in Nederland gelijk van de weg geplukt zou worden. Vol trots laat Ahmed alle bijbehorende papieren zien, waaronder een soort van APK. We vragen ons hardop af hoeveel Ariari hij daarvoor aan smeergeld voor moest betalen. Al gierend (van het lachen) probeer ik weg te rijden. De aparte schakelpook van de Renault 4 went al snel. Na rustig het dorp uitgereden te hebben, geef ik op het platteland wat meer gas. Sneller dan zo'n 50-60 km per uur durf ik niet te gaan, want ik heb het gevoel dat hij dan helemaal in elkaar dondert. Maar wat is dit een leuke (en ook gezellige) beleving. Met z'n vieren kachelen we eerst naar HelVille, maar daar zijn we snel uitgekeken. We rijden vervolgens naar het noorden van het eiland. Na een tijdje neemt Minte het stuur over. Hij houdt van lekker pittig en snel doorrijden, wij niet! Als we op het uiterste puntje van het eiland voor de slagboom van een resort eindigen, stuiten we op een probleem. Hoe moet deze roestbak in zijn achteruit? Na een vloek- en lachsalvo's en onder toezien van een zeer verbaasde portier, rijden we een stukje achteruit om vervolgens linksaf te slaan naar het meeste noordelijk gelegen (openbare) strand. Het is er werkelijk prachtig en er is bijna niemand! Er is een bar waar we in lekkere strandstoelen wat drinken. Plotseling wordt onze "Bounty" uitzicht belemmerd door 7 souvenierverkopers. Nadat we toch wat gekocht hebben, maken we duidelijk dat we van ons mooie uitzicht en de rust willen genieten. Dit wordt meteen gerespecteerd en dat vind ik nou zo leuk en bijzonder aan de Malagassiers.

Na een tijdje vervolgen we onze route voor de lunch. In de Bradt staat een leuk adresje ergens op een heuvel. De kar weet het met een aanloopje net te halen en na niet zo'n lange tijd zitten we prinsheerlijk op het terras met zwembad en uitzicht over zee. Na de lunch plonsen Ardy, Jenny en Minte nog in het zwembad. Ik ben nog steeds niet echt lekker, dus lig ik wat op het ligbed. Daarna gaan we weer op pad. In de Bradt wordt nog een bijzonder uitzichtpunt genoemd, maar dan moeten we off-road. Nou dan doen we dat toch, maar na zo'n 50 meter besluiten we toch maar terug te gaan. Hier is de Renault 4 zeker niet voor gebouwd. 's Avonds genieten we van ons laatste dag op Nose Be.

Dag 24 – 28 september 2008

Kan het helaas niet anders maken, maar vandaag is toch echt de minst leuke dag. We slapen uit en pakken onze tas in, die we eerst op de kop hebben gezet of er nog ergens Ariarys te vinden zijn (we hebben zoveel op gemaakt????). Om 12 uur moeten we onze kamer verlaten. We gaan met de hele groep nog lunchen aan het strand. Daarna is het toch een beetje onze tijd uitzingen totdat we naar het vliegveld kunnen. We rijden met busjes naar het vliegveld van HellVille en vliegen door naar Tana. Tijdens de vlucht ben ik weer doodziek en crepeer van de buikpuin, dat kan wat worden. Daar worden we nog naar ons hotel gebracht waar we wat kunnen eten. Wij kiezen ervoor om dat ergens anders te doen gezien onze laatste ervaring. En dan is het echt over, we gaan weer naar het vliegveld en nemen met pijn in ons hart afscheid van Frank; onze reisleader, gids en maatje de afgelopen weken. Gelukkig hebben we vertraging, dus kunnen we nog wat langer genieten op het vliegveld (maar niet heus). Om 00.30 uur zijn we eindelijk in de lucht op weg naar Parijs. Gelukkig hebben ze onze aansluiting al omgeboekt, zodat we door onze vertraging deze niet missen. Aangekomen in Parijs blijkt dat alle vluchten naar Amsterdam ook vertraging hebben en we dus alsnog op Parijs ook moeten wachten. Als we inchecken vinden we ook onze verloren Ariarys in een of ander vakje (€ 300, god damm!). Nou maar zien of we daar nog wat mee kunnen in Nederland. Moe, maar met een fantastische herinnering komen we aan op Amsterdam. Home sweet home, maar mis Madagscar nu al vreselijk!!!!!!!!!!!!

Later in Nederland

Geen enkele bank wil onze prachtige Ariarys hebben. De Nederlandse bank wijst ons er zelfs op dat we een strafbaar feit hebben gepleegd. Je mag helemaal geen Ariarys uitvoeren. Net of wij dit zelf zo hadden gewild. Hoewel tegen het beleid van Sawadee willen ze ons toch helpen en nemen ze het geld van ons over. Superservice waarvoor we ze hebben bedankt met een taart. We hopen dat deze heeft gesmaakt.